

Nebojša Milenković

DRAGAN JANKOV – CRTEŽI

Dragan Jankov od onih je, nimalo retkih, naših slikara koji, čini se, kao da deluju iz drugog plana, i koji, voljnom odlukom izolovani od aktuelnih umetničkih tokova (čitaj: trendova), tragaju za odgovorima na ona pitanja koji su, uslovno rečeno, istovremeno i odgovori na sam smisao i svrhu njihovog umetničkog postojanja. Okrenuti vlastitim mikronarativima, ovi umetnici uglavnom bivaju neuklopljeni, u dobrom broju slučajeva i nedovoljno prepoznati od strane tzv. šire umetničke javnosti. Kako to već biva sa svakom posvećenošću i ova se, u početku, obraća manjem broju ljudi dok – kad je o široj vidljivosti i društvenim priznanjima reč, prepoznata i priznata biva tek nakon većeg broja godina. Donekle, takav je i umetnički slučaj i put novosadskog slikara Dragana Jankova koji, počev od svoje prve slike *Bonjour Monsieur Dragche* iz 1985. godine pa sve do danas, u svom slikarstvu nastoji da reafirmiše onu, danas svakako romantičarsku i idealističku, predstavu po kojoj umetnik jeste (ili bi trebalo da bude) vesnik i glasnik nekog drugačijeg – svakako boljeg i lepšeg sveta!

Crteži kojima se novom izložbom Jankov predstavlja novosadskoj likovnoj publici sasvim su na tragu (upravo tog i tako shvaćenog) njegovog slikarstva. Reč je o poetičnim vizijama-predstavama, u najvećem broju slučajeva svedenim na tek nekoliko osnovnih elemenata, koje jesu intimistička svedočanstva o prizorima i motivima koji, poput kakvih flešbekova, estetski prostor Jankovljevog slikarstva nastanjuju više od dve decenije. Svejedno da li je reč o crtanim slikama ili pak bojenim crtežima, kad je o tematskom repertoaru reč, Dragan Jankov kreće se unutar kategorija koje sliku i slikarstvo posmatraju kao meditativni prostor – ono pretpostavljeno stecište i središte neke više središtenosti, harmonije i reda... Kod Jankova ta težnja dodatno je naglašena i na verbalnoj ravni samim nazivima izloženih radova, neretko ispisanih i inkorporiranih u samu sliku-predstavu. Navodim samo nekoliko karakterističnih primera: *Plivaj, plivaj delfinu*, *Autoportret sa delfinom*, *Slikar i model*, *Pogled iz mog ateljea*, *Pogled sa moje terase*, *Slikar i model*, *U jesen dolazi jesen...*

Čeznući za onom matisovskom foteljom za odmaranje, lična mitologija ovog slikara sva je okrenuta kontinuitetu onog shvatanja po kom umetnost ne samo da bi trebalo da bude – već jeste lepa!